

Peygamber Yolunun Hususî Meşakkatleri

Maruz kaldığımız tazyikler, baskılar, zulümler ve insafsızca saldırılar bütün benliğimizle Allah’a yönelmemize vesile oluyorsa; zâhiren kaybediyoruz gibi görünsek de gerçekte kazanıyoruz demektir. Ebedî hayata nispetle bu kısacık dünya hayatındaki kayıp ve kazançların ne önemi olabilir ki!

Bazen öbür âlem gözümüze çok uzak gibi görünüyor. Oysaki dün aramızda bulunan, etrafımızda dolaşan nice insanın bugün gölgeleri bile kalmadı. Onlar şimdi bize çok uzak görünen o diyarda meskûnlar. Bir gün gelecek biz de onların arasına katılacağız. Bizim için başka bir gaflet hâli, bu dünyadaki hayatımızı hiç bitmeyecekmiş zannetmemizdir. Hâlbuki Kur’ân, öteye gittiğimiz zaman, bu dünyada ne kadar kaldığımız sorulduğunda, “*Bir gün, hatta tam bir gün bile değil, ondan da az!*” [1] şeklinde cevap vereceğimizi bildirmektedir.

Zaman üstü bir âleme açıldığımızda bu dünyada geçirdiğimiz ömrün gözümüzde nasıl küçüldükçe küçüleceğini göreceğiz. Bunu sadece biz değil, dünyaya ebedî kalacakmış gibi dalan ve taparcasına ona saplanan zalimler de görecekler. Ahirete nispetle dünyanın nasıl bir hiç olduğunu anladıklarında öyle bir ızdırapla kıvranacaklar ki belki onların hâline acıyacaksınız.[2] Bu dünyada binlerce aileyi dağıtan, annesini evlâdından, evlâdını annesinden ayıran, insanların malına, canına, ırzına musallat olan zalimlerin orada pişmanlıkla nasıl inim inim inlediklerini gördüğünüzde acıma da size düşecek. Bu açıdan ahirete alacaklı olarak gidebilmek çok önemlidir. Evet, asıl önemli olan bu dünyadaki muvakkat başarılarla ve kazanımlara aldanmadan, ebedî hayatı kazandıracak adımlar atabilmek, sağlam bir duruş ortaya koyabilmektir.

Ziya Paşa (v. 1880) ne güzel söyler:

“İnsana sadakat yakışır, görse de ikrah,

Yardımcısıdır doğruların Hazreti Allah.” [3]

Maruz kaldığımız baskılar neticesinde zorlanabiliriz, bunalabiliriz. Dünyaya saplanıp kalmış bazı zalimler yüzünden cenderelerden geçebilir, paletler altında ezilebilir, iftiralara uğrayabilir, haksızlıklara maruz kalabiliriz. Dünya, bütün genişliğine rağmen bize dar gelebilir. Fakat bütün bu zorlukları sabırla, tevekkülle göğüsleyebiliyorsak kazanma yolundayız demektir. Cenab-ı Hak, Hazreti Eyyûb hakkında, “*Doğrusu, nezdinizde o çok sabredenlerdendi.*” buyurduktan hemen sonra onu, نِعْمَ الْعَبْدُ “*O ne güzel bir kuldu!*” [4] beyanıyla metheder. O, çektiği türlü sıkıntılar karşısında dişini sıkıp sabretmesi neticesinde bu makama ulaşmıştır. Eğer siz de Cenab-ı Hakk’ın takdirine mazhar olmak istiyorsanız Hazreti Eyyûb gibi bir sabır kahramanı olmaya çalışmalısınız.

Meşakkat Ölçüsünde Nimet

Hem şurası unutulmamalıdır ki çekilen sıkıntılar ne kadar büyükse elde edilecek kazanımlar da o nispette büyük olacaktır. Nitekim, بِقَدْرِ الْكَدِّ تُكَتَسِبُ الْمَعَالِي denilmiştir ki, çekilen meşakkat ölçüsünde yüce makamlar elde edilir manasına gelir.[5] Ne kadar ızdırap çekiyor ne kadar iğneli fiçılardan geçiriliyorsanız o ölçüde nezd-i ulûhiyette değerler üstü değerlere ulaşırsınız.

Hazreti Nuh’un (aleyhisselâm) uzun yıllar boyunca kavmine hak ve hakikati anlatma çabaları her defasında alay ve hakaretle karşılık görmüş ama yolun sonunda kazanan o olmuştur.[6] Bu yüzden o kutlu nebi bugün “Neciyyullah” olarak yâd edilmektedir.[7] Hazreti İbrahim (aleyhisselâm) ateşlere atılmasının[8] ardından “Halilullah” unvanına mazhar olmuştur.[9] Hazreti Musa’nın (aleyhisselâm) Firavun’dan çekmediği eza ve cefa kalmamış[10] ancak beri

tarafıta Allah tarafından muhatap olarak seçilmiş ve Allah'la konuşan insan anlamına gelen "Kelîmullah" ismiyle anılmıştır.[11] Hazreti İsa (aleyhisselâm) kendi çağının eşkıyaları tarafından adım adım takip edilmiş, kendisi için çarmıhlar kurulmuş fakat buna karşılık "Ruhullah"[12] ismiyle şereflendirilmiş ve Allah katına yükseltilmiştir.[13] Mekkelî müşrikler amansız saldırılarıyla İnsanlığın İftihar Tablosu'na (sallallahu aleyhi ve sellem) rahat yüzü göstermemişlerdir. Buna karşılık Cenab-ı Hak, O'nu Miraç seyahatinde vücûd-u necm-i nuranisiyle öbür âlemlerde dolaştırmıştır.[14]

Hazreti Âdem'den bu yana kavminden çekmeyen bir peygamber olmamıştır. Onların tek bir derdi, tek bir davası vardı: İnsanları Allah'a çağırmak, gönüllere ulûhiyet ve rubûbiyet esrarını duyurabilmek; hem de karşılığında hiçbir şey beklemeden. Onların bu çabaları büyük minnet ve hadsiz teşekkürü hak ettiği hâlde durum hiç de öyle olmamıştır. Tam tersine onlar kendi devirlerinin hayasız zalimleri tarafından alaya alınmış, türlü eziyetlere maruz kalmış, yurtlarını ve yuvalarını terk etmeye zorlanmışlardır. Hatta Hazreti Zekerîyya'yı baştan aşağı testereyle kesmişler; dahası evlâdı Hazreti Yahya'yı da şehit etmişlerdir.[15] Şayet onların çektikleri sıkıntılar bir şahsın değil, bir toplumun başına gelseydi topyekûn onları ezmeye yeterdi. Allah, en sevdiği kullarını en ağır imtihanlara tâbi tutmuş, imtihanların hakkını vermeleri neticesinde de onları en yüce makamlarla şereflendirmiştir.

Eğer peygamberlerin yolundaysanız onların başına gelen belâlar sizin de başınıza gelebilir. Çünkü Allah Resûlü'nün (sallallahu aleyhi ve sellem) hadislerinde belirttiği üzere belâların en büyüğüne peygamberler maruz kalmıştır, sonra da derecelerine göre onlara en yakın olanlar.[16] Hak yolda yürüyenler hakkında Allah'ın ve Resûlü'nün öyle vaatleri var ki bütün dünya elimizden gitse bile gam izhar etmeye değmez. Çünkü biz ebediyet için yaratıldık. Ebediyetten ve Ebedî Zât'tan başka hiçbir şeyle tatmin olmayız. Ebediyet karşısında dünyanın bin senelik, iki bin senelik ömrünü bile istemeyiz. Ayrıca bizim dünya adına bir talebimiz olmadı ki onu kaybedince hüsrân ve hicrân acısı yaşayalım. Allah (celle celâluhu) dış yüzü ekşi hadiselerle, şefkat tokatlarıyla bizi peşinde olmadığımız bu fani dünyadan uzaklaştırıyor, asıl istenmesi gereken yere yönlendiriyor.

Yürünen yol bu. Bilerek bu yola girmişseniz katlanacaksınız. Allah'a şükür bugüne kadar bu yola girip de pişmanlık yaşadığına şahit olduğum kimse olmadı. Dolayısıyla musibetleri bile tatlı bir şerbet gibi yudumlamasını bilen insanlara hizmet yolunda yürümeyi katiyen acı gösteremezler. Çünkü onlar bir kere onun tadını almış, lezzetine varmışlardır. Bu zevk onları öyle mest u mahmur etmiştir ki Gedaî'nin dediği gibi derler:

*"Ol suyu kim içse hemân,
Kalbe doğar şems-i cihan,
Verir hayat-ı câvidân,
Yandıkça yandım bir su ver!..
Bak bu gedânın haline,
Bend olmuş zülfi'n teline
Parmağı aşkın balına
Bandıkça bandım, bir su ver!.."*

Allah yolunda bir sinek ısırması kadar olsun sıkıntıya maruz kalmamış hazırcılar, sonradan bulmalar bunları anlayamazlar. Ne iman ve Kur'ân'a yapılan hizmetin lezzetini duyabilirler ne de din-i Mübîn-i İslâm'ın hangi ızdıraplar çekilerek bize kadar ulaştığını idrak edebilirler.

(devamı haftaya)